

Лázаро y el Epulón, dos personajes antagónicos. Dos vidas, dos circunstancias, dos corazones y dos diferentes destinos eternos.

El rico de la parábola no maldice a Dios ni explota al pobre. Su pecado consiste en el orgullo que le lleva a ignorar a Dios y al prójimo: es ante todo un grave pecado de omisión.

Se trata de una parábola seria. En ella se pone de relieve la diferencia de corazones. Se subraya que las riquezas, la búsqueda del bienestar propio, tienden a hacer insensible el corazón, a cerrarlo a las necesidades de los hermanos y a los derechos de Dios.

Y concluye el relato con una afirmación importante: no son los prodigios los que engendran el acto de fe, sino las disposiciones del corazón. La fe es la respuesta a Dios que nos ha hablado por Jesucristo.

Al final de la vida, seremos juzgados por el amor.

Лазар і Епулон, два антагоністичні персонажі. Два життя, дві обставини, два серця і дві різні вічні долі.

Багач з притчі не проклинає Бога і не експлуатує бідних. Його гріх полягає в гордині, яка змушує його ігнорувати Бога і свого ближнього: це, перш за все, тяжкий гріх бездіяльності.

Це серйозна притча. Вона підкреслює різницю в серцях. Вона підкреслює, що багатство, гонитва за власним благополуччям, як правило, робить серце нечутливим, закриває його до потреб братів і до Божих прав.

І історія завершується важливим твердженням: не чудеса породжують акт віри, а настрої серця. Віра - це відповідь Богові, який промовляє до нас через Ісуса Христа.

Наприкінці життя нас судитимуть по любові.